

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Margarita Evangelica

Essche, Nicolas van

Coloniae, 1545

De hominis origine & lapsu. 3

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49323)

LIBER I.

Deo, vt ipsos absq; mora in seipso sempiterno
foedere confirmaret, ita vt nequaquam labi vl-
tra possint.

De hominis origine, iustitia & lapsu.

Cap. III.

CV M itaq; Deus omnipotens sanctos an-
gelos ita paratos inuenisset, iamq; ipsos
cōfirmasset ad fruendū æternaliter in per-
fecto gaudio diuinitate sua, ex abyssō amoris
motus fuit ad perficiendū id, qđ ab æterno cogi-
tauerat, cognouerat atq; dilexerat: idq; per potē-
tiā, & omnia prauidentē sapientiā, & effluētissi-
mā bonitatē suā. Dixit itaq; intra semetipsum;
Faciamus hominem ad imaginem & similitudi-
nem nostrā, vt quēadmodum nos vnus spiritus,
& vna simplex essentia sumus, ita & ipse vnus
sit spiritus, & vna simplex essentia quiescēs no-
biscū, & per gratiam habitans in incōmutabili
æternitate nostra. Ad similitudinem quoq; vt si-
cut nos tres personæ sumus, quæ omnia operan-
tur, vna videlicet per aliā: sic & ipse tres vires
habeat, memoriā scilicet, qua valeat æterno-
rū reminisci, intellectum, quo æternā veritatem
cognoscat & intelligat, & cuncta sapienter di-
sponat: & voluntatē, qua diligat & recurrat in
suum principium, & summū bonum amplectā-
tur, et per amorē cuncta bona possideat. Plasma
uit autem ipsum ex incōtaminata terra, deniq;
ipsam animā tam nobilē condidit, vt nihil eam
præter Deum satiare possit, vt cunctis irrationa-
libus creaturis esset superior, et similis foret Deo.
Insuper seipsum vniuit in ea, imprimens ei eter-

A iij nam

MARGARITAE EVANG.

nam imaginem atq; similitudinē suam, donansque ei spiritum vitæ, volensq; ipse, tanquam fidelis pater spirituum, semper nobiscum permanere, vt ipsa secum in perpetuum viueret, & omnino plenissima felicitate in ipsius glorię sempiterna fruitione faceretur. ¶ Ipsum vero primum hominem æternæ veritatis perspicuo lumine perlustrauit, ornans eū cunctis virtutibus, vt esset thronus, in quo Deus requiesceret, & instrumentum, per quod operaretur. Memoria eius pura erat & quieta, Deo vnita, & sic ad Dei influentiam dilatata, ac si coelum & Deum ipsum in potestate sua haberet. Intellectus ipsius ita simplex erat, & per diuinam illuminatus claritate, vt omnia sibi necessaria perfecte in speculo diuinitatis intueretur, cum perfecto quoque gaudio semper æterna regeneratio renouabatur in ipso. Voluntas eius ita in Deo erat vnita, & diuino repleta amore: sic denique in diuinam quandam eleuata libertatem, vt vnico cordis affectu cum Deo esset vnitus vt vellet. Ratio ipsius perfusa erat rationali lumine discretionis boni ac mali, quo cuncta prudenter ordinabat, & singulis creaturis sua nomina imponebat. Conscientia eius in perfecto erat gaudio constituta: quippe quæ nihil habebat, vnde erubesceret in conspectu Dei. Vis eius concupiscibilis cum omni puritate ad summum bonum erat erecta, quatenus ipsum solum diligeret, & in eo solo gauderet. Irascibilis per amorem fortis erat ad assequendum omne bonum, & ad custodiendum cum timore id, quod erat consequuta; ad vitandum quoque

que omne malum, cum perfecta displicentia atque odio ipsius. Gloria & honore coronatus erat, & unctus oleo lætitiæ, perlustratus insuper omni puritate & lumine æternæ deitatis. Habitabat etenim omnipotens Deus, & conuersabatur cum ipso, prout solet amicus cum amico. Sed & permisit ei liberrimum vsum omnium deliciarum ipsius paradisi, & super omnes creaturas eum dominum constituit, vt eius imperio subiacerent. ¶ Et vt vicissim ipsi homines suo quoque creatori subditi essent, prohibitionem talem dedit eis, ne scilicet de arbore scientiæ boni & mali manducare præsumerent. Sed non multo post transgressi sunt præceptum domini Dei sui per inuidiam diaboli, qui sese in serpentem transfigurauerat. Euam nanque per mendacium decepit, vt de præcepto domini dubitaret, & serpentis voluntatem perficeret: Adam vero per mulierem subuersus est, quæ primo blandis verbis ipsum inducere nitebatur ad ligni vetiti comestionē. Cumque admoneret eam diuinæ prohibitionis, & comminatæ mortis, illa vehementer consternata, & an ergo sola mori deberet quæstia, virum permouit, vt mulieris sensualitati acquiescens, eam contristare nollet, sicque vitam perdidit, & mortem inuenit. Restitit itaque rationi suæ, & de cibo vetito manducauit. Et ipso factò vestem innocentie perdidit infelix, & spiritus eius a libertate gloriæ prohibebatur, anima eius cunctis virtutibus nudabatur, memoria ipsius claudabatur, & cogitationes eius dispersæ fuerunt. Intellectus eius obscuratus, voluntas

A iij a sum-

MARGARITAE EVANG.

a summo bono auersa & in seruitutem peccati redacta, & ratio eius excæcata fuit, & virtutum discretionem perdidit. Vis concupiscibilis impura facta fuit, & foedis delectationibus inhefit: irascibilis etiam ad omne bonum acediosa efficiebatur. Et breuiter, omnes vires eius contractæ, & omnes affectiones atq; desideria ipsius deordinata fuerunt. Quinq; sensus eius ab æternorum fruitione exclusi, & in varias rerum temporalium calamitates dispersi fuerunt. Cōscientia eius omnium peccatorum graui pondere deprimebatur, & grauissime contristata & confusa fuit ante conspectū Dei. Auferebatur ab ipso vestis decoris, & splendor diuinitatis, & rectā semitā atq; cōpendiosiore ad veritatē viam perdidit, quæ ad fundum animæ deducit, vbi Deum adoramus, & vnus cū eo spiritus effimur. Et post hæc deprehendit se nudū esse, atq; inde erubescens, satagebat se occultare, & nuditatem suam tegere. Sed ilico diuina voce fuit admonitus, dicente sibi, Adam vbi es? quæ etiam de transgressione sua ipsum reprehendit. Excusauit autem sese, & in mulierem culpam retórquere voluit, & illa consequenter omnia serpenti impuit. Et ideo statim extra paradysum eiectione sunt. Si enim peccatum suum Adam confessus fuisset, & indulgeri sibi postulasset a domino, Deus utiq; peccatū ei dimisisset, et ipse in paradiso remansisset. Sed quia culpam suam confiteri renuit, in multas calamitates cecidit, & a via veritatis aberrauit, quæ nunquam deinceps ita manifeste innotuit hominibus, donec purissima virgo Maria nasceretur, quæ hanc viam in se ipsa clarissi-

clarissime apprehendit. Erat enim ab omni peccati contagione mundissima, & introuersa in fundum animæ suæ, ubi continue per hanc viam gradiebatur, adherens iugiter suo principio Deo, ita ut vnigenitum filiū Dei, qui est veritas æterna, delectaret per ipsam procedere & esse cum filiis hominum, & perficere charitatem illam, in qua nos ab æterno dilexit. Et quamuis multum esset destructa & ignobilitata natura nostra, ipsæ tamen nos haudquaquam est dedignatus.

De reparatione nostra per filium

Dei.

Cap. III.

Surrexit igitur filius Dei de throno regali, & de sede gloriæ suæ, descenditque in virginalem uterum beatissimæ Mariæ, & de purissimis sanguinibus virginei cordis eius humanam naturam assumpsit. Delectabat enim dominum maiestatis in flore campi requiescere, & lilio cōuallium, ac humilitatis viola nutriri. Ipsa produxit nobis solem iustitiæ, & viam veritatis & vitam, qui est lux vera, quæ illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum. Quisquis enim ambulat in fundo animæ, & habitat ante conspectum Dei, ille vitam recipit ab ipso, & omnium clarissime illuminatur. Propter hoc namque venit in hunc mundum, ut nostras tenebras illuminaret. Et ob hoc natus est, ut nos per natiuitatem ipsius in nouam vitam gratiæ renasceremur. Ob hoc denique nobiscum vixit & conuersatus est, ut nos omnem vitam & conuersationem nostram secundum ipsius perfectissimas virtutes ordinaremus. Ipse enim docuit nos pro-

A v ximam